

verzorgd. Ruim tien maanden na het ontsteken van de eerste gaslamp in Batavia gaf de minister van Koloniën zijn goedkeuring aan de overdracht van de concessie aan 'een naamloze maatschappij, in Nederland te vestigen'⁸⁾. Het overlijden in januari 1863 van de stuwende kracht van het bedrijf, Lion Israël Enthoven, die zich voornamelijk met de Indische zaak had beziggehouden, deed de zonen Karel en Henri Louis er toe besluiten de concessie van de hand te doen. De erven Enthoven zagen er weinig heil meer in de gasfabriek op Java in eigen beheer te hebben. Tot dan toe was er ca. f 600.000 in Batavia geïnvesteerd⁹⁾. De aanleg van de fabriek was door alle moeilijkheden rond de bouw veel duurder uitgevallen, door het te laat in exploitatie brengen van het bedrijf was men bovendien een belangrijk deel van de revenuen over 1862 misgelopen. Er bestond de kans dat de minister, zwaaiend met de concessie, spoedig een gasfabriek in Soerabaja en Semarang zou eisen. Kortom: het bedrijfsrisico werd te groot geacht. De gebroeders Enthoven verkozen derhalve een minder actieve betrokkenheid bij de gasfabriek in Indië.

In de zomer van 1863 waren de onderhandelingen voor de overname met de toekomstige directeur van de op te richten naamloze vennootschap in volle gang. Deze toekomstige directeur, de Rotterdamse zakenman Lodewijk Pincoffs, was geen onbekende voor Karel en Henri Louis Enthoven. In het begin van de jaren zestig leenden zij aan hem geld voor de meekrapactiviteiten van de firma Kerdijk & Pincoffs¹⁰⁾. Karel Enthoven was namelijk gehuwd met Henriëtte Kerdijk, de oudste zuster van Pincoffs' zwager en compagnon Henri Kerdijk.

De goede relatie tussen Pincoffs en de Enthovens zorgde dat er een gunstige financiële regeling voor de overname tot stand kwam. De Haagse industriëlen werden de hoofdaandeelhouders in de nieuwe N.V. Voor de fabriek ontvingen zij een miljoen gulden, betaald in 4000 aandelen van f 250,-. Voor de overname van de concessie kregen de heren Enthoven een jaarlijks aandeel in de overwinst van tien procent, gedurende de gehele looptijd tot 1880, plus een half miljoen gulden contant. Ook aan de optie op Soerabaja en Semarang was gedacht in de overeenkomst tussen de Nederlandsch-Indische Gas-Maatschappij en de twee broers. Mocht de regering te zijner tijd er toe overgaan toestemming te geven voor de aanleg van gasverlichting in beide plaatsen, dan zouden de erven alsnog een kwart miljoen gulden per stad ontvangen¹¹⁾.